

[Hans Nielsen.]

almindelige Gummistøvler 18 Kr. 50 Øre, medens Prisen for dem nu, da Fabrikken har rigeligt at bestille, er 12 Kr. 50 Øre, at Prisen altsaa er faldet fra 18 Kr. 50 Øre til 12 Kr. 50 Øre fra 1930 til Dato. Noget lignende vilde vise sig at være Tilfældet med Overtræksstøvler for Damer. De kostede før 15 Kr., nu 8 Kr. 50 Øre. Se, denne Fabrik vil jo være bedre tjent med en Undersøgelse end med stadig at være udsat for Beskyldninger for urimelige Pristigninger. Og mærkeligt er det for Resten, at Industrien ikke i disse Tider — eventuelt med Støtte af Statistisk Departement — opretter et Kontor, som kunde give Offentligheden objektive og paalidelige Oplysninger om Produktionspriser i Forhold til de vigtige Raavarepriser gennem de senere Aar. Det vilde absolut være en Foranstaltning, som i høj Grad kunde afparere uberettigede Anklager over for Industrien. Jeg fremhæver særlig dette, fordi Arbejderne i Industrien ogsaa er i høj Grad interesserede i hele dette Spørgsmaal, thi ved mangfoldige Lejligheder, særlig ved Møder paa Landet, er det ganske almindeligt, at Arbejdernes høje Lønninger fremhæves som et medvirkende Moment til, at Priserne paa de Varer, der fabrikeres her i Landet, er for høje.

Jeg har dvælet saa udførligt ved dette Emne, fordi Oppositionen satte saa haardt ind paa dette Omraade under Valgkampen. Nu er denne Valgkamp forbi, og de 900 000 Vælgere har givet Tilslutning til § 11 som til alle de andre Paragraffer, og jeg vil oprigtigt haabe, at Oppositionen indser, at denne Paragraf ikke er medtaget for at nedkalde en Rædselstilstand over de næringsdrivende, men for at lægge en Dæmper paa de uheldige Elementer, der paa urimelig Maade beriger sig paa deres Medmenneskers Bekostning, og som derved lægger Byerhvervene, specielt Industri og Handel, for Had i Befolkningen.

Jeg ser ikke, at denne hadefulde Kampagne, som drives af bestemte Kredse over for Byerhvervene, kan virksomt imødegaaes paa anden Maade, og jeg henvender mig specielt til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som jo i mangfoldige Tilfælde, naar vi har drøftet disse Forslag, har indtaget et Standpunkt, jeg ikke skal benægte har været fornuftigt, og henstiller, at han ogsaa i denne Sag her tager Fornuften fangen og indser, at det er en Nødvendighed under det nuværende System, at man gennemfører § 11 for at værgø Be-

folkningen over for de Mennesker, som uden Skaansel og Blusel tager alt, hvad de kan faa.

Handelsministeren har foreslaaet at udstrække Lovens Gyldighed til to Aar. Egentlig var det efter min Mening bedre, om der ikke fandtes nogen Tidsbegrænsning i Loven, saaledes at den først bortfaldt, den Dag Rigsdag og Regering fandt dette nødvendigt. Men saa langt er det vel næppe muligt at faa Oppositionen med. Til Gengæld mener jeg, at nu maa man ogsaa bestemt fastholde Ønsket om en Gyldighedstid af to Aar. Det er en Urimelighed og en Hensynsløshed over for Erhvervslivet, at der hvert Aar skal finde maanedlange Drøftelser Sted af de Vilkaar, hvorunder der skal arbejdes. Ingen erhvervsdrivende har nu i de sidste 3—4 Aar saa at sige været klar over, om han var købt eller solgt. I alle Forhold vedrørende sit Erhverv maa han leve i Frygt for, at pr. 1. Januar kan Forholdene forandre sig fuldstændigt for hans Virksomhed og for hans Arbejdsmuligheder. Dette er haarde Vilkaar at byde Forretningsfolk, og Oppositionen har med Rette skaffet sig mange Uvenner ved de stadige Krav om, at de tidligere Loves Varighed ikke maatte overstige et Aar. Der er nu en Opgangstid for alle Erhverv her i Landet, og om man baade udadtil og indadtil vil støtte denne opadgaaende Linje i Erhvervslivet, vedtager man, at Loven skal gælde mindst to Aar, saaledes at de erhvervsdrivende i alle Tilfælde kan faa Fred en lille Tid for disse idelige Drøftelser, der finder Sted her i Rigsdagen.

Jeg kan da i det hele og paa det varmeste anbefale dette Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling. Valutacentralen har voldt et lille Mindretal af Befolkningen Vanskeligheder, men den har i det store og hele opfyldt de Opgaver, som den skulde løse, og for saa vidt vi ikke havde haft denne Valutacentral, har man Lov til at tro, at saa vilde meget have set værre ud her i Landet, end det nu gør i Øjeblikket. Takket være Valutarestriktionerne har vi kunnet holde Sterlingkursen, og det til Trods for de Stormløb, som er foretaget mod den fra visse Samfundsklasser her i Landet. Vi har kunnet dirigere vore Indkøb fra Udlandet til de Lande, hvor vi vilde købe Varer. Vi har ved Valutacentralens Hjælp kunnet øge Beskæftigelsen, saaledes at mange Tusinde Mennesker nu er kommet i Arbejde med at tjene Føde og dagligt Brød. Vi har endogsaa været i Stand til at forøge vor Industrieksport under Valutacentralens